

I samme Paragrafs andet Stykkes 1ste Punktum indføjes mellem Ordene „Vilkaar“ og „Overskuddet“ følgende Sætning: „og begge Værdier beregnede netto, dog at Erhvervsudgifterne belastes de første 5 Aar.“

Efter samme Stykkes andet Punktum indføjes: „For saa vidt den forsikrede ønsker en Forsikringsform ombyttet med en anden, hvorunder Ombytning til Fri-police, skal ingen Erhvervsudgift beregnes ved Fastsættelsen af den ny Polices Størrelse.“

I samme Stykkes tredie Punktum ændres „Penge“ til: „rede Penge med Fra-drag af 10 pCt., dog kan Anstalten i saa Fald fordrø et Aars Opsigelse.“

Lovforslagets Paragraffer og de stillede Ændringsforslag sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Vilhelm Lassen): De tre Forslag, der ere opførte paa Dagsordenen efter hinanden, have jo en vis Sammenhæng. I det første skaffes til Raadighed for Statskassen en betydelig Kapital, i det andet træffes Bestemmelser angaaende denne Kapitals Størrelse, og endelig i det tredie træffes Bestemmelse om en Del af dens Anvendelse. Det første af disse Forslag, det, som nu er til Behandling, angaar visse Bestemmelser vedrørende Statsanstalten for Livsforsikring. Det falder væsentlig i to Dele. Den ene Del angaar Bestemmelsen om, at Statsanstalten skal afgive 11 Millioner Kr. til Statskassen. Om dette Spørgsmaal blev der ved 1ste Behandling forhandlet en Del, forskellige ærede Medlemmer havde Betænkelighed derved, men naar det kom til Stykket, var der ingen, der bestred den juridiske Ret, Staten havde til at inddrage disse 11 Millioner Kroner. Den er ogsaa klart og utvetydig hjemlet ved Loven af 18. Juni 1870. Det, der er hjemlet, er Statens Ret til at tage en vis Del af de gamle Livsforsikrings Overskud. Og ved Spørgsmaalet om, hvor stor en Del det skulde være, hvor mange Penge der skulde tages, var der heller ingen, der havde Indvendinger mod Summens Størrelse. Den Indvending, der skulde gøres, maatte vel være, at det, at Statsanstalten mistede et saa betydeligt Beløb som 11 Millioner Kr., dels forringede Sikkerheden for, at Statsanstalten kunde opfylde sine Forpligtelser, og dels, at de forsikrede ikke kunde faa en saa stor Bonus, som der var vakt en berettiget Forventning hos dem om.

Men disse Indvendinger vilde imidlertid have været ganske ubegrundede, hvis de vare fremkomne; de bleve da ogsaa kun antydede. Det er ikke fra nogen Side, som har Kendskab til Livsforsikringsvirksomhed og Risikoen derved, blevet hævdet, at den Reservefond af omtrent 11 Millioner, der bliver tilbage, efter at vi have tappet andre 11 Millioner fra Anstalten, er for lille. Ifølge de Bestemmelser, der findes i Loven angaaende Fordelingen af Overskuddet mellem Bonus og Reservefond, vil denne Reservefond kunne vokse indtil 15 pCt. af Summen af Aktiver og Passiver for Livrenteanstalten, og efter de Mænds Mening, der have Forstand paa Livsforsikring, maa det i Sammenligning med den Sikkerhed, som andre Anstalter byde, anses for at være fuldstændig tilstrækkeligt. Det tør altsaa siges, at den Sikkerhed, som Reservefonden byder, er saa betydelig, at Statens Garanti herefter ikke har Ud-sigt til at blive mere effektiv, end den hidtil har været for Statsanstalten af 1870.

Vende vi os til de forsikrede, maa det siges, at heller ikke de have nogen Grund til Klage. De forsikrede, der i sin Tid have tegnet Forsikringer i Anstalten, have to Ting at fordrø, nemlig for det første, at der er Sikkerhed for de Penge, der er kontraheret med dem om, naar den Betingelse indtræder, efter hvilken Pengene skulle udbetales, Den anden Fordring, som de ikke kunne opstille med juridisk Ret, men som de have moralsk Berettigelse til, er, at den Bonus, for hvilken der nu er skabt en Række af Aars Praksis, ogsaa udbetales dem i Fremtiden. Det gælder navnlig for dem, der have tegnet Forsikringer i de senere Aar, efter at Bonusudbetalingen har faaet Lovhjemmel. Det kan siges med Rette om dem, at de have tegnet deres Forsikring i denne Anstalt i den Forventning, at en Bonus, nogenlunde svarende til den, der hidtil er udbetalt, ogsaa vil blive dem udbetalt. Hvis altsaa denne Lovforringede Bonusudbetalingen, vilde det være et væsentligt Argument imod, at Statskassen tog disse 11 Millioner, men det sker ikke. Samtidig med, at der i Loven findes Bestemmelser om, at Statsanstalten afgiver den ofte nævnte Sum, er der truffet Bestemmelser om Omregning af Bonus. Disse Bestemmelser skal jeg ikke komme langt ind paa, jeg antager ikke, at det vilde interessere Tinget at høre et langt Foredrag om disse tekniske Details, navnlig af en usagkyndig Mand. Men heller ikke her er det fra nogen Side